

Farní listy

Luhačovice a Pozlovice

Milí farníci,
už dva tisíce let lidé ve všech koutech světa mohou prožívat tajemství Vánoc. Jistě, že je důležité připravit dárky, uklidit dům, nazdobit stromeček, přichystat stůl s mnoha dobrotami... Ale hlavní je nezapomenout na to nejdůležitější. V Betlémě byl ve stáji osel i vůl, jesličky i seno, přišlo se podívat mnoho lidí, co se to děje, ale hlavní byl právě narozený Ježíš. Vánoce bez Ježíše ztrácí smysl. Do tohoto tvrdého světa vstupuje laskavé a křehké Dítě. Za podobou dítěte Ježíše je velké tajemství: Bůh chce být každému docela blízko! Bůh není někde daleko, vzdálený. Není někde nahoře. On je mezi námi a s námi. I dnes přináší pokoj tam, kde vládne chaos; lásku tam, kde vládne zášť; naději tam, kde vládne zoufalství; radost tam, kde vládne

smutek; věrnost tam, kde vládne zrada; posilu tam, kde vládne bezmoc; záchranu tam, kde vládne zkáza; život tam, kde vládne smrt.

Přejeme Vám požehnané a radostné vánoční svátky a v novém roce ať zakoušíte ochranu a pomoc Svaté Rodiny.

P. Jan Ston a P. Jan Svozilek

**BŮH MÁ MOC ZAHRNOUT VÁS
VŠEMI DARY SVÉ MILOSTI,
ABYSTE VŽDYCKY MĚLI
DOSTATEK VŠEHO, CO
POTŘEBUJETE, A JEŠTĚ VÁM
PŘEBÝVALO PRO KAŽDÉ
DOBRÉ DÍLO.**

Vánoční

Jan zahradníček

Všichni ptáci zpěváci
dávno už odletěli na tu velikou slavnost.
Spoután nerostným tichem jíní a sněhu mlčí les,
a co bylo v něm nejsličnější,
smrky a jedličky –

Ted' pod stropy světníc ovocem rajským ověšeny
září světlem, zatímco prskavky vybuchují
do očí šťastných dětí – ó Vánoce,
také konvalinky se rozvoněly
pod burnusem zimy.

A jmelí druidů postříbřeno se z lustrů třpytí
nad stoly domácností. A ženy, sestry, matky
zelenou snítku kladou na místa opuštěná
po těch, jež za oběť vybraly si
žaláře nebo smrt...

Běž, krutosti, běž, pastviště jiná hleděj si než ta,
na nichž popásají se v pokoji
ovečky koled. Zde nekvete kup a prodej. Zde ruce
nadílkou voní. Třpyt stříbrných zvonků rozlévá se
přes prahy chrámů, přes prahy domovů –

Jen vstoupit tam.

Jan Zahradníček (1905–1960)

Český básník, novinář a překladatel, vrcholný představitel české katolické poezie.

Po únoru 1948 odsouzen ve vykonstruovaném procesu ke 13 letům vězení.

Dlouhodobé a kruté věznění vedlo ke značnému zhoršení jeho slabého zdraví a krátce po propuštění zemřel.

Betlémy kolem nás

Mgr. Přemysl Janík

Pokud si položíme otázku, co kromě vánočního stromečku je takřka neodmyslitelným symbolem Vánoc, domnívám se, že většinu se vybavil betlém. Betlém, jako znázornění narození Krista. V jesličkách ležící Jezulátko, hlídané volkem a oslíkem.

Až do středověku sloužily jesličky během půlnočních liturgických slavností jako důležitá rekvizita. Centrální postavení jesliček vychází také z toho, že i samo místo, na kterém stojí, přejímá jejich jméno. Chlív nebo jeskyně, případně spojení obou, bude napříště nazýváno "Jesličky". "Al presepe" ("U jesliček"), se již od 7. století nazývá kostel Santa Maria Maggiore v Římě. Byla zde uctívána údajně "pravá" prkna z krmelce v Betlému, která nechala do Říma přivést císařovna Helena. Z těch pochází ona hoblina, kterou si císař Karel IV. (1316-78) vyprosil v roce 1362 od papeže Urbana V., ta je jako říšský klenot uchovávána v klenotnici vídeňského Hofburgu.

Rekonstrukce rodného místa ve spojení s relikviemi nahrazovala, vzhledem k obtížnosti cestování, pouť na skutečné dějiště těchto událostí. Vzhledem k míře negramotnosti v tehdejší společnosti betlémy sloužily též k tomu, aby oživilo slovo (boží) a učinily ho srozumitelným a názorným, neboť „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (Jan 1,14). Zpodobnění místa a jednajících osob umožňuje opakovanou aktualizaci vánočního mystéria a bezprostřední účast na něm.

Na předávání tohoto poselství mají

zásluhu především františkáni, kdy právě zakladatel tohoto řádu, svatý František, je považován za autora konceptu Betlémské scény, jak ji známe dnes. Ten v roce 1223 zinscenoval scénu z narození Pána v jeskyni u vesnice Greccio v italské Umbrii a na tomto místě sloužil i půlnoční vánoční mši, které se zúčastnila šlechta, ale také vesničané ze širokého okolí.

Okolo roku 1600 se jesličky staly významným bodem katechismu také pro jezuitu v rámci jejich misijního působení. Kromě mnoha her na téma narození Páně na sebe v kostelech přitahovaly pozornost barokně nádherné betlémy s mnoha figurkami.

Dnešní člověk spojuje betlémy výhradně s vánočním časem, ale v předešlých dobách, zejména pak v baroku, bylo zcela běžné se setkat v rámci větších chrámových betlémů s dalšími biblickými výjevy odpovídajícími liturgickému roku, např. ukřižování Krista. Dodneška se nám zachovaly některé pašijové „betlémy“ s výjevy scén z Velikonoc, ale i hromniční betlémy a scény s obětováním Páně v jeruzalémském chrámu apod. Jejich vzájemným prolnutím vznikly „betlémy celoroční“, které je skutečně možno označit jako plastický katechismus. U nás je příkladem takového celoročního betléma všeobecně známý Třebechovický betlém.

Byli to právě jezuité, kteří se zasloužili o rozšíření zvyku stavění betlémů po celém světě. První vánoční betlém severně od Alp

stál v Praze. V roce 1562 byl postaven jezuita v kostele svatého Klimenta. V dalších letech se podobná figurální zobrazení narození Krista rozšířila do celých Čech, na Moravu (např. 1569 první betlém v Olomouci) a do Slezska. Tak začala u nás více než 400 let trvající tradice betlémů.

Do konce 18. století stávaly betlémy výhradně v kostelech. Pod vlivem osvícenství zakázal císař Josef II. v roce 1782 vystavovat betlémy ve všech kostelech rakousko-uherské monarchie, protože je považoval za „hloupé“ a „dětinské“. Navzdory tomu zůstaly betlémy nadále v oblíbě u šlechty i lidu a byly stavěny tajně v privátní sféře. V roce 1804 byl pod tlakem veřejnosti zákaz betlémů zrušen. Josefský zákaz tak nepůsobil zánik betlémů, ale naopak jejich velké rozšíření, především v hraničních oblastech osídlených Němci. Tradici betlémů přijali také katoličtí Češi. V průběhu 19. století se stavění betlému stalo široce rozšířeným zvykem v privátních domech. Kromě katolíků pěstovali tento zvyk také evangeličtí „moravští bratři“. Tuto tradici si na přelomu 17. a 18. století vzali s sebou do Ameriky, kde se zachovala dodnes především v Pensylvánii a Missouri.

Až do dnešních dnů se české a moravské betlemářství zachovalo jako živá tradice. Odsunutí Němci si ji přenesli do své nové vlasti. Na našem území přežila tradice jak odsun, tak i následných čtyřicet let komunismu.

Betlémy jako zobrazení života lidí

Vstupem vánočních jesliček do privátní sféry došlo nejen k jejich přenesení na nová místa, ale také k jejich duchovní transformaci. Přijetím do privátní sféry se betlé-

my vymanily z bezprostředního církevního vlivu, což vedlo k tomu, že začaly žít svým vlastním svébytným životem. To způsobilo vznik široké škály kvalitativně různých forem betlémů, od jedinečných uměleckých děl až k laickým výrobkům. A totéž se týká i materiálů použitých tvůrci k výrobě.

Betlémy povýšily, nezávisle na svém náboženském obsahu, na umělecké a kulturní objekty vázané na dobu a prostředí. Během procesu zesvětštění vánočních betlémů je možné pozorovat jev, který je charakteristický také pro lidové divadlo; tady i tam se zvláštní oblíbě těší „vedlejší scény“. Řezbáři začali věnovat svou plnou pozornost dění kolem sebe. Mnohá nápadná budova ve městě, na tržišti nebo místní statek si našly svou cestu do betléma. Betlémy se stávají scénou a zrcadlem tehdejšího způsobu života. Vánoční betlémy jsou výsledkem často po generace trvajícího procesu tvorby a jsou jedinečným kulturně historickým dokumentem.

Forma a styl

Pro betlémy v Čechách a na Moravě je typická velká rozmanitost forem a materiálů. Podle zeměpisné oblasti převažovalo dřevo, porcelán nebo sklo. Mimo to se používalo také chlebové těsto, látky, plech, stříbro, kámen, kamenina, vosk nebo kukuřičné šustí. V celé zemi byly také rozšířeny malované papírové betlémy, jejichž počátky jsou spojeny zejména s Podkrkonoším. V letech konce 19. a první polovině 20. století pak zaznamenaly razantní expanzi v souvislosti s jejich využitím v rámci marketingu a reklamy některých značek zboží (Melta, Baťa apod.). Mechanické betlémy s pohyblivými figurkami se vyskytovaly hlavně v hornických oblastech.

Charakteristickým znakem českých a moravských betlémů je stupňovitě vystavěná betlémská hora s kulisou města a malovaným pozadím. Vedle stavěcích betlémů, u kterých musela být scénérie každý rok nově postavena, vznikla v době baroka hlavně v soukromé oblasti zvláštní forma betlémů, a to betlémy skříňkové. Vznikly již v 18. století. Tyto betlémy se skládají z ohraničeného rámu, do kterého je zasazena neměnná kulisa. Jejich forma byla odvozena od oltářní archy, a proto měly první skříňkové betlémy dvířka odpovídající oltářním křídlům.

Vánoční příběhy ve scénkách

Ve velkých stavěcích betlémech mohou být aktéři přeskupováni jako v divadle. A to jak scénograficky, tak i počty a různosti vystupujících postav. Figurky jsou měněny, některé musí být staženy do pozadí, aby jiné dostaly přednost vepředu. Dění se přesouvá na vedlejší jeviště a v rámci betléma bylo možno nalézt několik nezávislých, mnohdy i časově odlišných scén (hledání přístřeší u místního hostince, obřizka v synagoze, obětování v chrámu (kostele), při vraždění neviňátek před Herodovým trůnem). U skříňových betlémů nejsou takové manipulace možné.

Pestrost a počet postav v rámci jednotlivých betlémů je přímo závislý na jeho velikosti, jakož i prostředí, pro který byl betlém určen, a mnohdy i nápaditosti autora. Postavami, kterými mimo ústředních aktérů scény (Ježíška, Marie a svatého Josefa a tři králů) bývají zpravidla pastýři. Tito jsou přímo zmíněni evangelistou: „A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda.“ (Lukáš 2,8). V celém Orientu i v Evropě byli pastevci běžnou součástí krajiny.

Pastevectví patřilo k elementárním formám hospodaření. Ačkoliv byla práce pastýřů namáhavá a odpovědná, neměli ve společnosti moc velké uznání. Obraz dobrého pastevce, který se stará o ovce, však hraje v křesťanské ikonografii důležitou roli. V betlémských scénách je možno se setkat i s dalšími postavami venkovského prostředí. A i v těchto postavičkách se mnohdy zrcadlí divákovi řeč liturgické symboliky. Ne náhodou kráčí k jesličkám mlynář s pytlek na zádech. Jak ukazuje nápis „IHS“, jedná se o mouku, ze které se pečou hostie, symbol eucharistie. Podobná interpretace platí pro scény s úly ze slámy. Včely považované za bezpohlavní zvířata, jak známo, ztělesňují Marii.

Do světa vesnice patří i práce drvoštěpů v horách. Když uvážíme, že s vánočními betlémy se setkáváme převážně v horských důlních oblastech, není překvapující, že je možné se v betlémských scénách setkat často i s horníky. Zejména rozsáhlejší betlémy byly tvořeny po delší časové období a jejich rozsah vzrůstal jak co do rozsahu scény, tak i figur. Proto se nelze divit, že se v betlémech setkáváme i s kováři, bednáři, ale třeba i pivovarníky, jakož i muzikanty, žebráky, vojáky, nebo profesemi novodobějšími jako kantory nebo hasiči apod. Podle jejich vzhledu se snadno dá určit region, ze kterého betlém pochází. Dohromady zobrazují betlémy celý venkovský život.

Dle velikosti a rozsahu scény je možno mluvit i o scénografii betléma. Zpravidla se však vše ubírá k jesličkám jako středobodu scény, jak uvádí i evangelista svatý Lukáš: „Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to dítěátko položené do jesli. Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti.

Všichni, kdo to uslyšeli, užasli nad tím, co jim pastýři vyprávěli.“ Protože tvůrci neznačili realie Svaté země, zasazovali výjevy do krajiny jim blízké nebo alespoň osazovali prostor stavbami ze svého okolí. V případě novodobějšího betléma z Horní Lidče můžeme pak doslova hovořit o vlastivědné scénografii.

O betlémech a betlémářství, jednotlivých vlivech na podoby betlémské scény by bylo možno psát dlouho. Ale protože Vánoce

máme trávit se svými drahými a blízkými, nebudu tento exkurz více rozepisovat a na závěr Vám již jen popřeji mnoho krásných chvil strávených v blízkosti jesliček. Ať jsou pro nás pro všechny šťastné a veselé.

Vánoční příběh – Tajuplný dar

Bruno Ferrero, z knihy Vánoční příběhy pro potěchu duše

Nad Betlémem svítalo. Už odešel poslední poutník a velká hvězda pohasla. Panna Maria si láskyplně prohlížela spícího Ježíška.

Staré dveře od chléva se pomalu s vrzutím otevřely. Spíš to vypadalo, jako by do nich foukl vítr. Ale na prahu se objevila stará žena oblečená do roztrhaných šatů. Maria sebou trhla, jako kdyby spatřila zlou sudičku. Ježíšek dál klidně spal. Oslík s volkem přežvykovali seno z hromádky před sebou a nepočtili přichozí jediným pohledem.

Maria ji sledovala. Každý její krok jako by trval celou věčnost. Stařena se pomalu přiblížila k jesličkám. Ježíšek náhle otevřel oči a k Mariině údivu se v jeho pohledu i očích stařeny blýskl stejný plamínek naděje. Stařena se k němu sklonila. Maria údivem zapoměla dýchat. Stařena lovila rukou v roztrhaných šatech. Ta chvíle trvala snad celé století. Maria si ji znepokojeně prohlížela. Konečně ta neznámá našla, co hledala. Vytáhla ruku ze záhybů oděvu, ale ta

věc byla tak malá, že ji schovala v dlani. Podala ji Ježíškovi.

Už tu byli tři králové i pastýři. Co jen mohla přinést ona?

Maria viděla jen shrbená záda nad jesličkami.

Pak se stařena narovnal, jako by z ní spadla nesmírná tíha, která ji stahovala k zemi.

Napřímila ramena, zvedla hlavu a najednou byla tak vysoká, že se hlavou téměř dotýkala stropu chléva. Do tváře se jí jako zázrakem vrátilo mládí. Vlasy znovu zčernaly a získaly hedvábný lesk. Když opět zmizela v temné noci, Maria se konečně mohla podívat, jaký dar to vlastně přinesla.

Ježíškovi se v rukou lesklo červené jablko. Ta žena byla Eva, první žena, matka všech lidí, která odevzdala Mesiáši ovoce prvotního hříchu.

Protože s Ježíšem se všechno zrodilo znovu a mohlo začít znovu s čistým štítem.

FarLístek

Děti dětem

Příloha farních listů věnovaná dětem

Vánoce

Vánoce jsou opravdu velikými svátky. Začínají 25. prosince slavností Narození Páně. Starým českým jménem se tomuto dni říká Boží hod vánoční. Ale první sváteční chvílí je Štědrý večer, 24. prosince. Ke křesťanským slavnostem totiž vždycky patří už předchozí večer. Vánoční doba pak trvá skoro tři týdny – do svátku Křtu Páně, který je v neděli po 6. lednu a letos vychází na 9. ledna.

Pamatuješ ještě, jak jsi prožil poslední Vánoce? A víš, proč se dělají všechny ty vánoční přípravy, proč se zdobí stromček a stavějí jesličky, proč chodíme na slavnostní bohoslužby, zpíváme koledy, prostíráme sváteční stůl a s láskou připravujeme dárky?

Jako se z Ježíšova narození radovali pastýři, tak se o Vánocích radujeme i my. A jako pastýři přinesli Ježíšovi dárky – pro radost a aby neměl nouzi – tak i my na Štědrý večer obdarováváme druhé. Vždyť Bůh se s námi rozdělil i o svého Syna. Aby nám byl blízko, stal se člověkem. Je štědrý a my se mu můžeme podobat. Ježíšovo narození začínáme oslavovat právě na Štědrý večer. Scházíme se v kostele ke mši, všechno je slavnostní, uvidíš tam postavený Betlém, zpívají se koledy. Děkujeme Bohu za Ježíše a modlíme se za radost a pokoj pro všechny lidi na světě.

Modlitba u jesliček

Betlémský Ježíšku,
děkuji ti za všechny dary,
které jsi mi dal skrze rodiče,
kteří mě povzbuzují k dobrému
a vedou mě k tobě od narození,
abych se stal dítětem Božím.

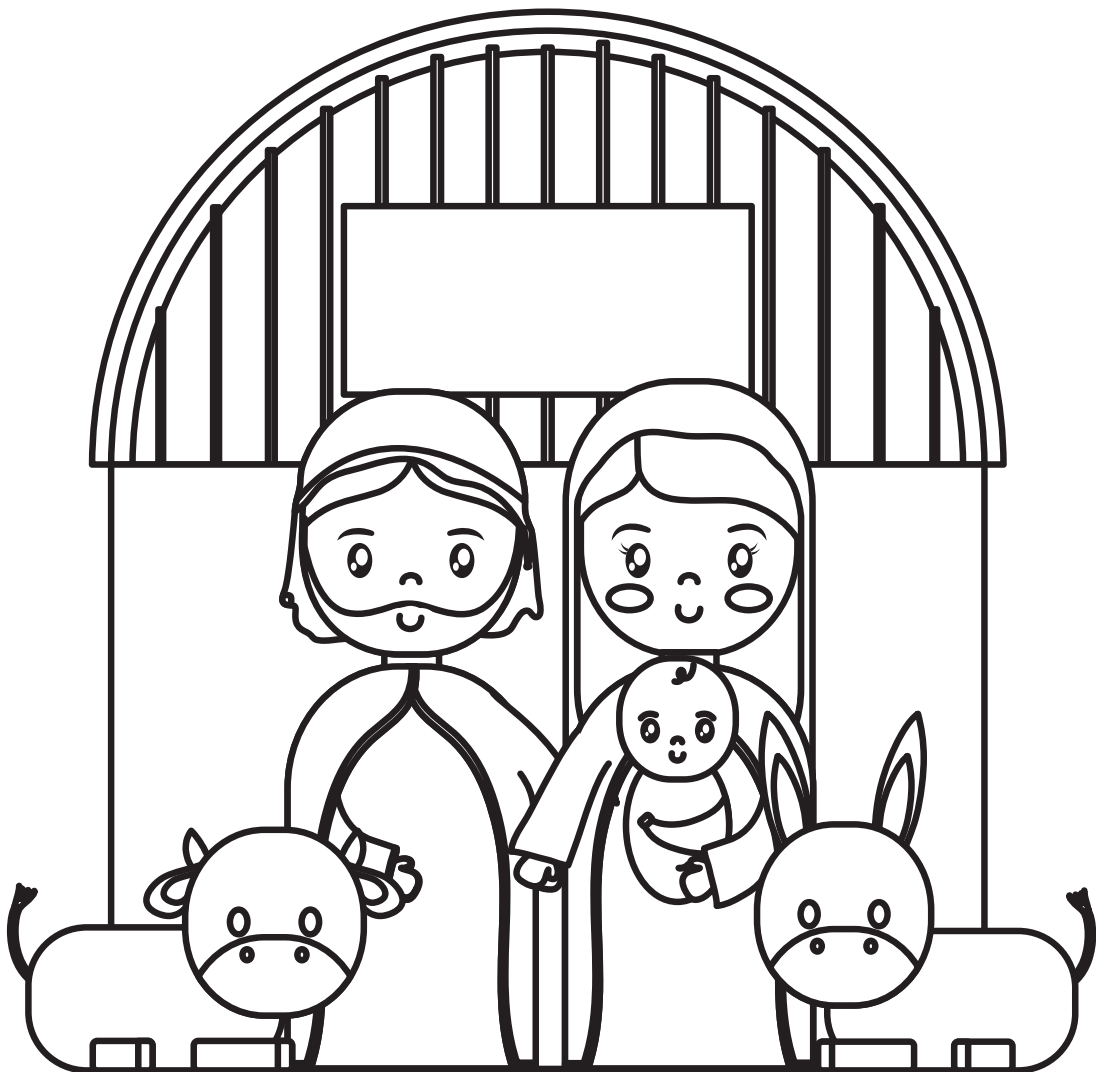
Ještě více ti děkuji,
že jsi přišel na tento svět,
abys mě vykoupil
a daroval mi sebe samého.

I já ti, drahý Ježíšku,
daruji z vděčnosti své srdce
i svou duši.
Chci žít a poslouchat tak,
jak to přikazuješ.
Dej mi na to svou milost.
Amen.

Tříkrálová sbírka

Zkus udělat něco pro druhé
a zapoj se do tříkrálové sbírky
jako koledník. Odneseš si nejen
dobrý pocit, ale také nějaké
sladkosti. V ohláškách budou
informace, kde se můžeš
přihlásit.

Omalovánka

Hledej Pána v jeslích

Papež František, Homilie ze slavnosti Narození Páně

Chceme-li vstoupit do betlémské jeskyně, kde se narodil Ježíš, je třeba se sklonit.

Máme-li se setkat s Ježíšem, je třeba se umenšit.

Odlož veškerou přetvářku!

Skloň se tedy, neboj se pokory, neboj se mírnosti.

Naslouchej druhým, žij s nimi, buď pokorný a chovej se mírně, abys poznal hodnotu svou i druhých.

Osmisměrka

ANDĚL, BAŇKA, BETLÉM, DÁRKY, DAROVAT, DÍTĚ, GLORIA, JEŽÍŠEK, JOSEF, KAPR, KOLEDA, LÁSKA, MARIA, MRÁZ, MŠE, MUDRC, OSEL, POHODA, PRSKAVKA, PUNČ, RODINA, SENO, SILVESTR, SNÍH, SPASITEL, STROM, SVÍČKA, ŠTĚDROST, TRADICE, VÁNOCE, VŮL, ZIMA.

TAJENKA: _____

Text z tajenky je jedním z hlavních textů Vánoc. Určitě poznáš v jakém je to jazyce.

*Farlistek ti přeje krásné Vánoce a hojnost
Božího požehnání do celého nadcházejícího roku*

Čtvrtý král

Jedna ne příliš stará legenda, kterou zpracoval Henry van Dyke, vypráví o tom, že tři mudrci měli být vlastně čtyři.

Se známou trojicí měl putovat ještě Artaban, mudrc z Ekbatany. Artaban prodal dokonce všechny svůj majetek a koupil za něj rubín, safír a perlu, aby jimi uctil Krále králů. Potom se vydal na koni k místu, odkud se měl na společnou pouť vydat s Kašparem, Melicharem a Baltazarem. Čekalo na něj deset dní cesty. Jenže kousek před cílem, právě poslední den, našel umírajícího vyhnance, Žida. Rozhodl se, že se o něj postará – donesl mu vodu, dal mu své zásoby jídla, a tak se stalo, že kvůli tomu proměškal společný začátek cesty. Na místě setkání našel jen vzkaz tří mudrců, že už nemohli čekat a že se do pouště vydali bez něj. Artaban tedy musel rychle vyměnit koně za velbloudy a vybavit se na cestu pouští. Stálo ho to safír, který střezil jako dar pro Krále králů. Jedinou výhodou pro něj byla slova umírajícího Žida, že Mesiáše má hledat ne v Jeruzalémě, ale v Betlémě. Do Betléma dorazil o tři dny později. Matka malého chlapce, která jej přijala, mu prozradila, že mladá rodina, kterou hledá, odjela ve spěchu do Egypta. Vzápětí vtrhla do Betléma Herodova garda a zabíjela všechny malé chlapce. Artaban podplatil svým rubínem kapitána a zachránil tak před jistou smrtí synka ženy, která mu poradila, kudy dál. Přemýšlel při tom, že pro člověka obětoval to, co bylo určené Bohu. V Egyptě Artaban pátral po stopách rodiny z Betléma. Dostal se do Alexandrie, kde jej jeden Žid poučil, že podle proroka Izaiáše bude narozený Král králů mužem bolesti a že jej nenajde mezi bohatými a mocnými. Léta plynula a Artaban stále hledal. Navštěvoval utlačované, pronásledované, nemocné, trpící, ale stále jej nemohl najít. Uplynulo tři a třicet let. Artaban, v té době už kmet s bílými vlasy a vyčerpaný hledáním, se rozhodl ještě jednou vrátit do Jeruzaléma. Už dávno nevěděl, jak dál. Cíl se mu ztratil, i když věděl, že celý život den po dni dělal to nejlepší, co mohl. Ale něco mu říkalo, že tentokrát nebude cesta zbytečná. Když vstoupil branami do Jeruzaléma, cítil všude kolem zvláštní napětí. Kolemjdoucí mu řekli, že jdou na Golgotu. Mají tam být popraveni dva zločinci a s nimi nějaký Ježíš Nazaretský, který však vykonal mezi lidmi mnoho dobrého. Artaban najednou věděl, že to je On. Že Ježíš je ten, za kterým se vydal před třiatřiceti lety do Betléma. Řekl si: „Půjdu a nabídnu za jeho život drahocennou perlu, to nejcennější, co mi zbylo.“ Nedbal na únavu, která ho svírala, a spěchal na místo popravy. V tu chvíli kolem něj vlekla skupina vojáků mladou dívku, aby ji prodali do otroctví za dluhy jejího otce. Dívka se na Artabana obrátila a se slzami prosila: „Zachraň mě...“ Artaban se zachvěl. Je to pokušení? Ale pak cítil, že stejně jako s umírajícím vyhnancem, stejně jako s matkou v Betlémě, jde i tentokrát o sku-tek lásky, který má své kořeny v Bohu. A tak vyňal perlu, kterou střezil jako poslední poklad pro Krále, a vložil ji do rukou otrokyni, aby se mohla vykoupit. Vtom nastalo zemětřesení a Artaban věděl, že Ježíš Nazaretský v tuto chvíli umírá. V duchu si s bolestí řekl: „Třicet tři let jsem tě hledal, ale nikdy jsem nespátřil tvou tvář a nemohl ti ani prokázat žádnou službu.“ Vtom uslyšel konejšivá slova: „Amen, pravím ti, cokoliv jsi učinil jednomu z těchto nepatrných, mně jsi učinil...“ Artabanovu tvář rozjasnila tichá záře údivu a radosti. Jeho cesta skončila. Jeho klenoty byly přijaty. I čtvrtý z mudrců našel Krále.

Výklad Velepísně lásky

4. kapitola exhortace *Amoris laetitia* papeže Františka

Odpuštění

Jestliže svolíme, aby zlé smýšlení proniklo do našeho nitra, dáváme prostor zášti, která se zahníždí v našem srdci. Věta *logizetai to kakon* znamená „popřává pozornost zlu“, „nosí si zlo ve vědomí“, což znamená, že je mstivý. Opakem zášti je odpuštění, které se zakládá na pozitivním postoji, na úsilí pochopit slabost druhého a snaze najít pro něj omluvu podle příkladu Ježíše, který říká: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“ (Lk 23,34). Ale my máme často sklon vyhledávat stále víc vin, představovat si větší zla, předpokládat všelijaké druhy zlého úmyslu, a tak zášť narůstá a zakořeňuje se v nás. Tímto způsobem může jakýkoli omyl nebo pád partnera poškodit pouto lásky a stabilitu rodiny. Někdy je problém v tom, že se všem věcem připisuje stejná závažnost, což s sebou nese nebezpečí, že se staneme neúprosnými vůči jakémukoli pochybení. Spravedlivé nárokování si vlastních práv se přemění v úpornou a vytrvalou touhu po pomstě, místo aby se dělo v duchu zdravé obrany vlastní důstojnosti.

Když se nám dostalo urážky nebo zklamání, je odpuštění možné a žádoucí, nikdo však neříká, že je snadné. Je pravda, že „rodinné společenství se může udržet a zdokonalovat jenom s velkým duchem sebezáporu a obětí. Vyžaduje skutečně velkodušnou ochotu všech a každého jednotlivce k porozumění, k snášenlivosti, k odpuštění, k smíření. Každá rodina ví, jak slepá sebeláska, nesvornost, napětí

a konflikty těžce zraňují její společenství a mnohdy je i smrtelně zasáhnou. Odtud ony mnohonásobné a rozmanité formy rozvratu v rodinném životě.“

Dnes víme, že abychom mohli odpustit, musíme projít osvobozující zkušeností pochopení a odpuštění sobě samým. Naše chyby nebo kritický pohled lidí, které milujeme, často způsobily, že jsme k sobě ztratili úctu. Tak si nakonec začneme na ostatní dávat pozor, vyhýbáme se náklonnosti k nim a v osobních vztazích se projevujeme ustrašeně. Ale svalování viny na druhé nám poskytnete jen falešnou úlevu. Je třeba se modlit nad vlastním příběhem, přijmout sebe, umět žít se svými limity a také si odpustit, abychom měli stejný postoj odpuštění také k druhým.

To ale předpokládá zakusit, že nám odpustil Bůh, že jsme byli ospravedlněni zdarma, bez vlastních zásluh. V každém našem skutku byla s námi předcházející láska, která nabízí stále nové příležitosti, podporuje a pobízí. Přijmeme-li, že Boží láska je bezpodmínečná, že Otcovu náklonnost si nelze koupit ani zaplatit, pak budeme moci milovat nade všechno, odpouštět druhým i v případě, že se k nám zachovali nespravedlivě. V opačném případě náš rodinný život přestane být prostorem porozumění, podpory a povzbuzení a stane se místem ustavičného napětí a vzájemného trestání se.

Proč slavíme Narození Páně 25. prosince?

Mgr. Zdenka Pančochová

Občas se setkáváme s názorem, že toto datum bylo stanoveno bez historického podkladu, aby se vytlačil vliv pohanského slunovratu.

P. Josef Koláček (1929–2019), český katolický duchovní a dlouholetý vedoucí české redakce Radia Vatikán, napsal k tomuto problému zajímavé vysvětlení. Jeho text přinášíme v drobné úpravě.

Ježíš se narodil 25. prosince

P. Josef Koláček

Díky dokumentům z Kumránu bylo možno přesně určit, že se Ježíš narodil 25. prosince. Je to mimořádný objev, který nemůže být zpochybňován jako apologetický, protože jej udělal žid, docent Jeruzalémské univerzity Shemarjahu Talmon.

Narodil-li se Ježíš 25. prosince, pak k panskému početí došlo devět měsíců předtím. A křesťanské kalendáře slaví 25. března Zvěstování Páně. Ale z Lukášova evangelia víme, že archanděl Gabriel Marii oznámil jako znamení: „I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří a je už v šestém měsíci...“ Starobylé východní církve slaví mezi 23.–25. září početí Jana Křtitele. Pořadí dat, zakládajících se na tradici, jež se nedala ověřit. Tak jsme si mysleli až donedávna.

Musíme vycházet právě od početí Jana Křtitele. Lukášovo evangelium začíná historií starých manželů Zachariáše a Alžběty, která se už smířila se svou neplodností, jedním z nejhorších neštěstí v Izraeli. Zachariáš byl knězem z Abiášovy kněžské třídy. „A když jednou byla na řadě jeho třída a on vykonával před Bohem službu,“ zjevil se mu archanděl Gabriel a oznámil mu, že navzdory vysokému věku budou mít s Alžbětou syna: „A dáš mu jméno Jan... Bude veliký před Pánem.“

Ano, je nám dobře známa ta historie, ale že by onen Lukášův údaj „z Abiášovy kněžské třídy“ mohl být tak rozhodující, to si nemysleli ani velcí exegeté po dlouhá staletí.

Ve starém Izraeli byli kněží rozděleni do 24 tříd a střídali se podle neměnného pořádku při chrámových obětech dvakrát do roka. Věděli jsme, že Zachariášova kněžská třída, totiž Abiášova, byla osmá. Ale nikdo nevěděl, na kdy připadal její turnus. Až

profesorovi Shermajahu Talmonovi se podařilo za pomoci jiných odborníků a zvláště rozbořením svitků kumránské knihovny upřesnit chronologické pořadí, v němž se střídalo 24 kněžských tříd při obětech v Jeruzalémském chrámu. Byla tady pravděpodobná tradice východních křesťanů, která klade oznámení Zachariášovi, že se mu narodí syn, mezi 23. a 25. září. Avšak tato pravděpodobnost se přiblížila jistotě, protože další badatelé podnětem profesora Talmona rekonstruovali „přádelnický stroj“ oné tradice a dospěli k závěru, že ta tradice pochází přímo z prvotní židovsko-křesťanské obce v Jeruzalémě. Velmi starobylá a také náramně houževnatá tradice Východních církví, jak to bylo ostatně potvrzeno už v mnoha jiných případech.

A tedy, co se zdálo jako nějaký zbožný mýtus, nabývá náhle úžasné, nové pravděpodobnosti: řetěz událostí, který se táhne v rozsahu 15 měsíců. V září anděl Páně, Gabriel, oznámil Zachariášovi narození syna. Evangelista Lukáš upřesňuje: „Když skončily dny jeho služby, vrátil se domů. Po těch dnech jeho žena Alžběta počala“ (Lk 1,21). V březnu po šesti měsících zvěstování Marii a její fiat. Po třech měsících narození Jana; katolická církev je slaví 24. června. Po šesti měsících narození Ježíše. A touto poslední událostí dospíváme do 25. prosince. Ten den tedy nebyl stanoven čirou náhodou.

Vědcům jako je profesor Shermajahu Talmon stačil Lukášův údaj, že Zachariáš byl z Abiášovy kněžské třídy a kumránské papyry, aby potvrdil tradici prvotní jeruzalémské obce i datum Ježíšova narození 25. prosince.

A co je Kumrán? V některých jeskyních Kumránu nedaleko Mrtvého moře jeden pastýř v roce 1947 našel celou řadu papyrů, čitelných rukopisných svitků. Do roku 1956 se objevovaly a prodávaly další. Jde o 750 textů v hebrejštině, aramejštině (tak mluvil sám Ježíš) a řečtině. Jdou od 3. století před Kristem až do 1. století po Kristu.

Zdroj fotografií: wikipedia.org

Co nás ve farnostech čeká

Pátek 24. 12. / Štědrý den, mše svaté

- 15.00 hod. pro děti v Luhačovicích
- 15.00 hod. pro děti v Pozlovicích
- 20.00 hod. v Biskupicích
- 20.00 hod. v Kladné Žilíně
- 20.30 hod. v Ludkovicích
- 22.00 hod. v Luhačovicích
- 23.00 hod. v Pozlovicích

Sobota 25. 12. / Slavnost narození Páně, Boží hod vánoční, mše svaté

- 8.00 hod. v Pozlovicích
- 8.30 hod. v Luhačovicích
- 10.00 hod. v Pozlovicích
- 10.15 hod. v Luhačovicích
- 18.15 hod. v Luhačovicích

Neděle 26. 12. / Svátek Svaté Rodiny, mše svaté

- 8.30 hod. v Luhačovicích
- 9.00 hod. v Pozlovicích
- 10.15 hod. v Luhačovicích
- 10.30 hod. na Řetechově
- 18.15 hod. v Luhačovicích

Pátek 31. 12. / Sv. Silvestr, mše svaté na poděkování za uplynulý rok s prosbou o požehnání do nového roku

- 16.00 hod. v Luhačovicích
- 17.00 hod. v Pozlovicích

Sobota 1. 1. 2022 / Slavnost Matky Boží Panny Marie, Nový rok, mše svaté

- 8.00 hod. v Pozlovicích
- 8.30 hod. v Luhačovicích
- 10.00 hod. v Pozlovicích
- 10.15 hod. v Luhačovicích
- 18.15 hod. v Luhačovicích

Sobota 8. 1. 2022 / Tříkrálová sbírka Luhačovice, Pozlovice a okolí

- 8.00 hod. mše svatá v Luhačovicích v kostele Sv. Rodiny a vyslání koledníků
- 8.00 hod. požehnání a vyslání koledníků v Pozlovicích

Středa 12. 1. 2022 / Luhačovice Setkání nad knihou

- Po mši svaté v klubovně u kostela
- Přijďte si zalistovat v knihách Anselma Grúna, jednoho z nejpobulárnějších autorů duchovní literatury u nás
- Každý zájemce je vítán

Co se u nás událo

Připomněli jsme si pronásledované za víru – Červená středa

Ve středu 24. 11. 2021 se farnost Luhačovice zapojila do akce Červená středa (Red Wednesday). Po mši svaté šel průvod

farníků k sousoší Sv. Rodiny. Zde se pomodlili za lidi pronásledované za víru a zapálili na jejich podporu červené svíce.

Co se u nás událo

Videoklipová duchovní obnova s P. Pavlem Šupolem

Sobotní odpoledne 4. prosince 2021 patřilo adventní duchovní obnově. P. Pavel Šupol, farář z Otrokovic, přinesl ve svých promluvách řadu nových pohledů na dobu adventu, času čekání na příchod Mesiáše. Videoklipy, jimiž prokládal svá slova, umožňovaly lepší pochopení a procítění jeho myšlenek. Po mši svaté, kterou na závěr P. Šupol sloužil, jsme odcházeli naplněni radostí a nadějí, ale také řadou podnětů k zamyšlení.

Foto: Roman Hlavička

Svatý Mikuláš navštívil naše farnosti

V neděli 5. 12. 2021, v předvečer svátku sv. Mikuláše, navštívil kostel Svaté Rodiny v Luhačovicích svatý Mikuláš. Do kostela v Pozlovicích zavítal o den později, v pondělí 6. prosince. Řekl příběh ze svého života, ze kterého se děti mohly poučit o tom, že je lepší rozdávat, než přijímat. Promluvil o poslání obdarovávat druhé a poprosil děti a všechny přítomné, aby každý den udělali radost alespoň jednomu člověku a tím rozdávali lásku, pokoj a radost. Poděkoval dětem za nakreslené obrázky, které předal panu kaplanovi, aby je rozdal nemocným lidem ve farnosti.

Foto: Věra Adámková

Jmenovky na dárky – stačí jen vystříhnout a nalepit

Farní listy. Měsíčník farností. Neprodejné. Vydává: Římskokatolická farnost Luhačovice a Pozlovice pro vnitřní potřebu svých farníků. Adresa: Duchovní správa v Luhačovicích, Pod Kamennou 1000, 763 26 Luhačovice. E-mail: faluhacovice@ado.cz, FB: facebook.com/farnostluhacoviceapozlovice, web: www.luhacovicefarnost.cz. Redakční rada: MUDr. Eva Machů, Mgr. Zdenka Pančochová, pod vedením P. Mgr. Jana Stona. Farlístek: Anna Marie Janíková. Grafická úprava, sazba: Bc. Klára Bětíková, Bc. Eva Janíková.

Své příspěvky můžete zasílat na redakcefarnilisty@gmail.com do 12. ledna.